RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 59.522 van 7 mei 1996
in de zaak A. 66.214/X-5873.

In zake : Patrick VAN DEN BERGH,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE BECKER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Ernest Allardstraat 35-37.

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 31 oktober 1995 namens Patrick VAN DEN BERGH werd ingediend door zijn raadsman A. DE BECKER, advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

> "de beslissing d.d. 30 augustus 1995 van de Heer Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, tot definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege uit zijn ambt van Rijkswachter";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 april 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DE BECKER, die verschijnt voor verzoeker, en van Kapitein-jurist bij de rijkswacht R. DEFOOR, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds gedeeltelijk werden samengevat in het arrest nr. 54.022 van 26 juni 1995; dat hieraan de volgende gegevens dienen te worden toegevoegd :

1.1. Op 16 maart 1995 vindt de hoorzitting van de onderzoeksraad plaats. Uit het proces-verbaal blijkt, onder meer, dat verzoeker en zijn verdedigers evenals de opgeroepen getuigen aanwezig zijn, en dat de korpscommandant van verzoeker voor de ten laste gelegde feiten verwijst naar zijn adiëringsverslag.

1.2. Op 29 maart 1995 ondertekent verzoeker een verklaring waarin hij stelt dat hij kennis heeft genomen zonder voorbehoud van het proces-verbaal van de hoorzitting van de onderzoeksraad van 16 maart 1995.

1.3. Op 6 april 1995 wordt de hoorzitting van de onderzoeksraad verder gezet.

Uit het proces-verbaal van de beraadslaging blijkt dat aan de leden van de onderzoeksraad vragen werden gesteld en het antwoord bij geheime stemming werd gegeven. De onderzoeksraad beslist als volgt :

Vraag 1 : Is het dossier in staat van wijzen ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 2 : Is het feit A1 bewezen ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 3 : Is het feit A2 bewezen ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 4 : Wordt het feit A1 ten laste gelegd van 1WM VAN DEN BERGH ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 5 : Wordt het feit A2 te laste gelegd van 1WM VAN DEN BERGH ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 6 : Heeft 1WM VAN DEN BERGH afbreuk gedaan aan de waardigheid van het ambt en van zijn staat van personeelslid van de Rijkswacht ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 7 : Is het tuchtvergrijp bijzonder ernstig ?
5 JA 0 NEEN

Vraag 8 : Moet aan 1WM VAN DEN BERGH een ontslag van ambtswege worden opgelegd ?
4 JA 1 NEEN

De onderzoeksraad brengt op 6 april 1995 een gemotiveerd advies uit en besluit dat het ontslag van ambtswege moet worden opgelegd.

1.4. Op 13 april 1995 wordt het advies van de onderzoeksraad toegezonden voor kennisgeving aan verzoeker en aan de commandant van de rijkswacht en op 20 april 1995 zendt de voorzitter van de onderzoeksraad het advies van de onderzoeksraad aan de Minister van Binnenlandse Zaken.

1.5. Met een nota van 2 juni 1995 zendt kolonel DUCHATELET van de Hoofddirectie van het Personeel van de Generale Staf het dossier betreffende de verschijning van verzoeker voor de onderzoeksraad en het advies uitgebracht door deze onderzoeksraad aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Hij wijst erop dat het advies van de Minister van Justitie dient te worden ingewonnen daar de feiten werden gepleegd door een agent van gerechtelijke politie en rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie.

1.6. Met een brief van 21 augustus 1995 zendt de Minister van Justitie aan de Minister van Binnenlandse Zaken zijn eensluidend advies met betrekking tot het voorstel tot ontslag van ambtswege van verzoeker.

1.7. Op 30 augustus 1995 zendt de Minister van Binnenlandse zaken de volgende nota aan de commandant van de rijkswacht :

> "ONDERWERP : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege
> Betreft : 1WM Patrick VAN DEN BERGH
> (...)
> ...
> 3. Bijgevolg, wegens de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, leg ik 1WM VAN DEN BERGH de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op".

1.8. Met een nota van 8 september 1995 meldt een officier van de Hoofddirectie van het Personeel aan de commandant van het district Antwerpen dat de Minister van Binnenlandse Zaken bij zijn beslissing van 30 augustus 1995 ten aanzien van verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege heeft uitgesproken en dat de definitieve ambtsontheffing uitwerking zal hebben op 1 oktober 1995. Op dezelfde datum zal verzoeker zijn graad worden ontnomen, met toepassing van de bepalingen van artikel 20 van de wet van 27 december 1973, en zal hij met definitief verlof

worden geplaatst. Met toepassing van de bepalingen van artikel 29 van de wet van 27 december 1973, wordt de periode van 27 december 1994 tot en met 30 september 1995 tijdens dewelke verzoeker bij ordemaatregel was geschorst, van rechtswege omgezet in een periode van non-activiteit bij tuchtmaatregel.

Met een andere nota van 8 september 1995 meldt een officier van de Hoofddirectie van het Personeel aan de commandant van de Groep Antwerpen dat de Minister van Binnenlandse Zaken bij zijn beslissing van 30 augustus 1995 ten aanzien van verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege heeft uitgesproken, en dat de definitieve ambtsontheffing uitwerking zal hebben op 1 oktober 1995.

1.9. Op 14 september 1995 ondertekent verzoeker de bestreden beslissing van 30 augustus 1995 en de eerste nota van 8 september 1995 voor kennisneming.

1.10. Op 26 september 1995 wordt in het Bulletin van het Personeel van de Rijkswacht bekendgemaakt dat verzoeker met ingang van 1 oktober 1995 met definitief verlof wordt geplaatst.

1.11. Op 31 oktober 1995 dient verzoeker zijn verzoekschrift tot nietigverklaring en zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 30 en 33 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van de rijkswacht "zoals ze op deze zaak nog van toepassing waren"; dat hij stelt, samengevat, dat de Minister ten onrechte oordeelde dat de in hoofde van verzoeker weerhouden feiten om de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, dermate ernstig zijn dat een ontslag van ambtswege zich opdrong, dat de onderzoeksraad in zijn advies had gesteld dat de lastens verzoeker weerhouden feiten een afbreuk betekenden van de waardigheid van het ambt en van zijn staat van personeelslid van de rijkswacht, en dat het tuchtvergrijp dermate ernstig was dat een ontslag van ambtswege moest opgelegd worden, dat de Raad van State reeds herhaaldelijk oordeelde dat, indien hij zich niet in de plaats van de overheid mag stellen om de aard en de ernst van de feiten te beoordelen die een sanctie zouden verantwoord hebben, hij toch de bevoegdheid heeft na te gaan of de overheid binnen de grenzen van het redelijke gebleven is bij de beoordeling van de feiten en hun ernst in verhouding staat tot de sanctie die zij gemeend heeft te moeten opleggen, dat dient vastgesteld te worden dat de getroffen beslissing buiten elke verhouding staat tot de door verzoeker gepleegde feiten, dat uit het verloop van het onderzoek gebleken is dat, indien de feiten aan het licht gekomen zijn, dit "enkel en alleen" door toedoen van verzoeker is, die met "een moreel probleem" zat en de feiten eerst aan zijn vader en Eerste Wachtmeester LIVENS en dan aan zijn Brigadecommandant VAN DER JEUGHT opbiechtte, dat uiteindelijk ten laste van verzoeker volgende feiten overblijven : zijn oversten slechts een maand nadien van de

feiten op de hoogte te hebben gebracht en een proces-verbaal ondertekend te hebben waarin slechts sprake was van de neerlegging van twee in plaats van vier handtassen, dat bij het beoordelen van deze feiten met het oog op het opleggen van een tuchtrechtelijke sanctie, de bevoegde overheid weliswaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt die echter gebonden is aan het redelijkheidsbeginsel, dat de maatregel die zij treft, in verhouding dient te staan tot de ernst van de feiten, hetgeen hier duidelijk niet meer het geval is, wat de verzoeker ten laste gelegde feiten betreft, de Procureur des Konings de zaak krachtens artikel 24/20 van voormelde wet van 27 december 1973 naar de commandant van de rijkswacht verwees om tuchtrechtelijk te worden behandeld, hetgeen krachtens de bewoordingen van dit artikel zelf slechts mogelijk is voor "een misdrijf dat weinig ernstig schijnt te zijn", dat wat hem betreft, van verduistering geen sprake kan zijn, aangezien hijzelf geen enkele handtas ontvreemd heeft en hij, nadat twee handtassen door respectievelijk Eerste Wachtmeester SCHOUTEDEN en Wachtmeester VERBELEN meegenomen waren, de overige twee in zijn kast binnen de rijkswachtkazerne opgeborgen heeft teneinde ze nadien, eens het proces-verbaal opgesteld en ondertekend, ter griffie neer te leggen, dat het enige wat hem kan aangewreven worden het kwestieuze proces-verbaal is, waarin slechts sprake is van twee handtassen, medeondertekend te hebben, geaarzeld te hebben bij het aan het licht brengen van de feiten en daarbij eerst een oudere collega in vertrouwen genomen te hebben vóór zijn rechtstreekse oversten, waarbij niet mag vergeten worden dat hij wel degelijk zijn brigadecommandant, onmiddellijk na diens terugkeer uit vakantie, van de feiten op de hoogte heeft gebracht, dat het dan ook "ruimschoots" overdreven is te stellen dat door dergelijke handelswijze verzoekers aanwezigheid bij de rijkswacht onverenigbaar zou geworden zijn met het belang van de dienst, dat van een breuk in de vertrouwensrelatie tussen de

rijkswacht en hijzelf dan ook geen sprake kan zijn, dat door verzoeker een definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op te leggen, de minister de grenzen van de redelijkheid overschreed en daarbij de in het middel aangehaalde artikelen 30 en 33 van de wet van 27 december 1973 schond;

2.1.2.1. Overwegende dat artikel 30 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, luidt als volgt :

> "De definitieve ambtsontheffing heeft alleen plaats in navolgende gevallen :
> 1° door oppensioenstelling;
> 2° door aangenomen ontslag;
> 3° door reform;
> 4° door ontslag van ambtswege";

dat artikel 33 van dezelfde wet van 27 december 1973 oorspronkelijk luidde als volgt :

> "§ 1. Kan van ambtswege uit zijn ambt worden ontzet het lid van het beroepspersoneel dat zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige en met zijn staat van personeelslid van de Rijkswacht niet overeen te brengen feiten.
> § 2. De maatregel wordt na raadpleging van een onderzoeksraad genomen :
> 1° wat de officieren betreft, door de Koning, na gemotiveerd verslag van de Minister van Landsverdediging;
> 2° wat de onderofficieren betreft, door de Minister van Landsverdediging";

dat in de voorliggende zaak toepassing werd gemaakt van de nieuwe tuchtprocedure voor het personeel van de rijkswacht, zoals ingevoegd door de wet van 24 juli 1992; dat deze wijzigingen aan de tuchtprocedure in werking werden gesteld door het koninklijk besluit van 17 juni 1994 betreffende de inwerkingtreding van bepalingen van de wet van 24 juli 1992 (...), met ingang van 1 juli 1994;

2.1.2.2. Overwegende dat de Raad van State zich bij de beoordeling van de bestreden maatregel, houdende definitief ontslag, niet in de plaats van de tuchtoverheid vermag te stellen en alleen een marginale controle ter zake kan uitoefenen; dat hij weliswaar bevoegd is om na te gaan of de door de tuchtoverheid opgelegde straf niet buiten elke redelijke verhouding tot de ten laste gelegde feiten staat; dat derhalve in de voorliggende zaak moet onderzocht worden of de minister, uiteraard rekening houdende met de specifieke context, de persoonlijke toestand van verzoeker én het belang van de dienst, redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat de zwaarste sanctie zich in casu opdrong;

2.1.2.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker een handtas heeft ontvreemd, noch dat hij zich door zijn houding als medeplichtig aan verduistering schuldig zou hebben gemaakt; dat het aangevoerde middel niet ernstig is in de mate waarin verzoeker stelt dat de bestreden ontslagbeslissing op dergelijke feiten is gesteund; dat de Minister van Binnenlandse Zaken, overeenkomstig artikel 24/34, § 2, tweede lid, van de wet van 27 december 1973, zoals ingevoegd door artikel 5 van de wet van 24 juli 1992, gebonden is door het advies van de onderzoeksraad met betrekking tot de "uiteenzetting van de feiten en de eventuele tenlastelegging hiervan aan het betrokken personeelslid";

2.1.2.4. Overwegende dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten door de onderzoeksraad in zijn advies van 6 april 1995, gekwalificeerd worden als "het niet voorkomen dat inbeslaggenomen goederen worden verduisterd, a fortiori het actief deelnemen en het aanwakkeren van gesprekken over het zich wederrechtelijk toeëigenen van inbeslaggenomen voorwerpen"; dat verzoeker door de

onderzoeksraad ook schuldig wordt geacht aan een onregelmatigheid begaan bij het opstellen van een proces-verbaal, onregelmatigheid die hij heeft bekend in de loop van het strafrechtelijk onderzoek en de tuchtprocedure; dat dergelijke feiten ernstige feiten zijn, in principe niet overeen te brengen met de staat van lid van het rijkswachtpersoneel; dat dit strakke principiële standpunt in niets dient gerelativeerd te worden wanneer de abstracte tenlasteleggingen getoetst worden aan de concrete gegevens van de zaak; dat verzoeker de gepleegde feiten, minstens gedeeltelijk, heeft bekend; dat zowel zijn hiërarchische meerderen, als de onderzoeksraad (deze laatste unaniem) de aan verzoeker ten laste gelegde feiten "ernstig" hebben bevonden; dat uit het dossier blijkt dat, van zohaast de aan verzoeker ten laste gelegde feiten bekend waren, de vertrouwensrelatie tussen de rijkswacht en verzoeker verbroken was; dat indien er binnen de onderzoeksraad uiteenlopende meningen waren over de gepastheid van het ontslag van ambtswege (vier leden stemmen voor ontslag, één lid stemt tegen) dit er alleen op wijst dat deze sanctie zich niet evident opdrong, maar niet dat ze zich evident niet opdrong;

2.1.2.5. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Procureur des Konings de zaak krachtens artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973 naar de commandant van de rijkswacht verwees om tuchtrechtelijk te worden behandeld, hetgeen slechts mogelijk is voor "een misdrijf dat weinig ernstig schijnt te zijn"; dat artikel 24/40, ingevoegd door artikel 5 van de wet van 24 juli 1992, luidt als volgt :

> "Iedere strafrechtsmacht die belast wordt met de vervolging van een misdrijf dat weinig ernstig schijnt te zijn, mag het personeelslid - verdachte naar de commandant van de rijkswacht verwijzen om tuchtrechtelijk te worden gestraft. Dezelfde bevoegdheid wordt verleend aan het openbaar ministerie,

alsmede aan de raadkamer en aan de kamer van inbeschuldigingstelling";

Overwegend dat op 19 oktober 1994 de Procureur des Konings van Antwerpen een afschrift van het strafrechtelijk dossier aan de commandant van het district Antwerpen "voor mogelijke korpstucht" zendt; dat hij meldt dat zijn ambt de klacht op strafrechtelijk vlak seponeert; dat in het document waarmede de Procureur des Konings een afschrift van het strafdossier doorzendt, helemaal niet verwezen wordt naar artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973; dat, formeel gezien, de Procureur des Konings te Antwerpen een afschrift van het strafdossier slechts toegezonden heeft aan "de commandant van het rijkswachtdistrict" te Antwerpen en verzoeker niet verwezen werd naar "de commandant van de rijkswacht"; dat met een nota van 25 oktober 1994 de commandant van het district Antwerpen een proces-verbaal voor verduistering en valsheid in geschriften ten laste van, onder meer, verzoeker aan de commandant van de rijkswacht, Hoofddirectie van het Personeel zendt; dat hij hierbij niet naar genoemd artikel 24/40 verwijst; dat met een nota van 4 november 1994 de commandant van de rijkswacht, per order Kolonel DUCHATELET van de Hoofddirectie van het Personeel van de Generale Staf, aan de commandant van het district Antwerpen meldt dat de Procureur des Konings te Antwerpen de zaak in hoofde van, onder meer, verzoeker verwezen heeft naar de commandant van de rijkswacht overeenkomstig de bepalingen van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht; dat in de nota van 3 februari 1995 van de commandant van de Territoriale Groep Provincie Antwerpen, ten onrechte wordt gesteld, dat het bevoegde Openbaar Ministerie de betrokkenen, met toepassing van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973, verwees naar de commandant van de rijkswacht; dat de

onderzoeksraad in zijn advies van 6 april 1995 terecht stelt dat "uit het proceduredossier blijkt dat de procureur des konings de zaak zonder gevolg heeft gerangschikt en heeft doorgezonden naar de commandant van het district Antwerpen, en dus niet aan de commandant van de rijkswacht" en "dat er bijgevolg geen toepassing gemaakt wordt van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1979 (lees : 1973), zoals verkeerdelijk aangeduid in de nota Nr DBP/AL/774 van 4 november 1994"; dat in de bestreden ontslagbeslissing van 30 augustus 1995 nergens verwezen wordt naar de toepassing van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973; dat niet blijkt dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing op een doorverwijzing door de Procureur des Konings zou beroepen; dat artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973, dat niet werd toegepast, derhalve geen grond is om de verzoeker ten laste gelegde feiten te omschrijven als "een misdrijf dat weinig ernstig is"; dat de strafrechtelijke seponering niet belet dat de overheid een tuchtrechtelijke vervolging instelt of dat de strengste tuchtmaatregel wordt opgelegd; dat de opportuniteitsredenen die het Openbaar Ministerie in aanmerking neemt om tot een strafrechtelijke seponering te besluiten in principe niet gelden bij de uitoefening van de tuchtrechtelijke bevoegdheid van de overheid;

2.1.2.6. Overwegende dat in het advies van de onderzoeksraad de ernst van het tuchtvergrijp uitvoerig wordt aangetoond; dat de onderzoeksraad, onder meer, oog heeft gehad voor de taak en de goede werking van het rijkswachtkorps waarbij werd geoordeeld dat "het vertrouwen dat de overheid in haar politieambtenaar stelt en het vertrouwen dat de rijkswacht naar haar klanten moet uitstralen volledig teloorgaat zo men niet blindelings en zonder twijfel, op de integriteit van de personeelsleden mag vertrouwen"; dat de onderzoeksraad eveneens heeft geoordeeld dat "het niet-voorkomen, zelfs het aanwakkeren van gesprekken over het zich wederrechtelijk

toeëigenen van in beslag te nemen voorwerpen en het willens en wetens ondertekenen van een vervalst proces-verbaal van die aard zijn dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging" in hoofde van verzoeker; dat verzoeker niet aantoont waarom het oordeel van de onderzoeksraad over de ernst van het tuchtvergrijp kennelijk onredelijk is;

2.1.2.7. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat "indien de feiten inderdaad aan het licht gekomen zijn, dit enkel en alleen door toedoen van verzoeker is"; dat de onderzoeksraad in zijn advies in dit verband stelt dat "de omstandigheid dat 1WM VAN DEN BERGH aan de basis ligt van het ter kennis brengen van de feiten aan de rijkswachtoverheden (...) in zijn hoofde geen grond van verschoning oplevert, nu vaststaat dat hij na kennisgeving van de feiten aan 1WM LIVENS nog overging tot de ondertekening van het niet waarheidsgetrouwe proces-verbaal waarin gewag is gemaakt van de inbeslagneming van slechts twee handtassen";

2.1.2.8. Overwegende dat verzoeker tevens aanvoert dat zijn brigadecommandant heeft verklaard dat verzoeker zich in de brigade Antwerpen goed aanpaste en gunstig evolueerde en dat tot de dag der feiten geen negatieve kritieken op hem te geven waren; dat dit gegeven er niet kan toe leiden de bestreden ontslagbeslissing, die gesteund is op een eensluidend advies van de onderzoeksraad, als kennelijk onredelijk te kwalificeren;

2.1.2.9. Overwegende dat de beoordeling van de Minister van Binnenlandse Zaken, als zou de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar zijn met het belang van de dienst, niet kennelijk onredelijk is; dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet van aard zijn om het "manifest" onredelijk karakter van de bestreden ontslagbeslissing aan te tonen; dat verzoekers eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de regels van behoorlijk bestuur, van de rechten van de verdediging, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) en van artikel 14 van het Internationeel Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (B.U.P.O.); dat hij stelt hetgeen volgt :

> "1. Krachtens zowel art. 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) als art. 14 van het Internationeel Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (B.U.P.O.), heeft éénieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdige Rechterlijke instantie, welke bij de Wet is ingesteld.
>
> Een tuchtprocedure zoals tegenover verzoeker gevoerd wordt, valt onder de bepaling van voormelde artikelen, vermits ze enerzijds betrekking heeft op een betwisting van burgerlijke rechten en verplichtingen, en in casu eveneens op de gegrondheid van een beschuldiging op strafrechtelijk gebied (Cass. 14-5-1987, Pas. I, 1067-1110; Cass. 31.3.1989, Pas. I, 768-769).
>
> 2. Enerzijds dient inderdaad vastgesteld dat een tuchtprocedure die tot gevolg kan hebben dat aan de betrokkene tijdelijk of definitief een burgerlijk recht wordt ontnomen, in casu het recht om nog langer een beroep uit te oefenen, moet beschouwd worden als een procedure met als voorwerp het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen, in de zin van voormelde verdragsrechtelijke artikelen, zodat de in deze artikelen voorziene waarborgen dienen nagekomen (Cass. 14.4.83, Pas. 1983 I, 866-903; Cass. 14.11.86, Pas. 1987 I, 334-337).
>
> Wanneer gedurende geruime tijd de opvatting overheerste dat geschillen m.b.t. een openbaar ambt geen burgerlijk karakter hadden in de zin van art. 6.1 E.V.R.M., tekent zich thans in de rechtspraak, ook van het Europees Hof tot Bescherming van de Rechten van de Mens, een evolutie af waarbij gesteld wordt dat indien de Openbare Macht, gebruik makend van haar disciplinaire bevoegdheden, een openbaar ambtenaar een deel van zijn loon ontneemt, zij aan een burgerlijk recht tornt, zodat ook deze procedure dient te beantwoorden aan de vereisten van voormeld artikel (cfr. arrest van 2.6.1992 van het

Europees Hof van de Rechten van de Mens in J.T. 1993, blz. 280-281. - met noot van Pierre LAMBERT).

Dit is a fortiori het geval indien de procedure er kan toe leiden dat betrokkene uit zijn ambt ontzet wordt.

3. Doch bovendien werd door de gevoerde tucht-procedure ook de gegrondheid nagegaan van een tegen verzoeker geuite beschuldiging op strafrechtelijk gebied.

Krachtens art. 24/40 van de Wet van 27 december 1973 betreffende het Statuut van het Personeel van het Actief Kader van het Operationeel Korps van de Rijkswacht, kan het Openbaar Ministerie dat belast is met de vervolging van een misdrijf (gepleegd door een Rijkswachter), verdachte immers naar de Commandant van de Rijkswacht verwijzen om tuchtrechtelijk te worden gestraft, indien het misdrijf weinig ernstig schijnt te zijn.

In casu werd het door het Parket van de Heer Procureur des Konings geopende onderzoek, naar aanleiding van de verzoeker ten laste gelegde feiten, bij beslissing van de Heer Procureur des Konings te Antwerpen aldus afgesloten, zodat het verder onder-zoek naar de gegrondheid van de geuite beschuldiging overgeheveld werd naar de Tuchtoverheid, die dan ook gehouden is aan de bepalingen van art. 6 E.V.R.M..

4. Onafgezien bovendien van de aldus door het verdragsrecht opgelegde regels, wordt ook door het louter interne recht de eerbiediging van de rechten van de verdediging beschouwd als een algemeen rechts-beginsel dat de Openbare Orde raakt.

Eén van de fundamentele beginselen van de rechten van de verdediging bestaat er nu in dat de betrokkene de op zijn zaak betrekking hebbende debatten volledig kan volgen en aanwezig kan zijn bij alle verklaringen en getuigenverhoren, zodat hij deze kan tegenspreken, o.m. door het zelf stellen van vragen (R.v.St. nr. 26.600 - 3.6.86; R.v.St. nr. 29.092 dd. 22.12.87; R.v.St. nr. 29.760 dd. 15.4.88 - cfr. Prof. Dr. I.OPDEBEEK :" Het Recht van verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in : Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur - op.cit. blz. 53 e.v.).

Minstens heeft hij het recht kennis te nemen van alle stukken, die met betrekking tot de zaak aan de beoordelende instanties worden voorgelegd.

5. Er dient nu vastgesteld dat parallel met de behandeling van de huidige zaak, de Onderzoeksraad en de Minister ook gevat was door de procedure tegen Eerste Wachtmeester SCHOUTEDEN en Wachtmeester VERBELEN m.b.t. dezelfde feiten, en dat de Onder-zoeksraad in het kader van deze procedure overgegaan is tot verhoor, niet alleen van beide betrokkenen doch ook van getuigen en dit in afwezigheid van verzoeker en zijn verdedigers.

6. Bijgevolg werd het tegensprekelijk karakter van de debatten geschonden ten overstaan van verzoeker, hetgeen dus een ernstige inbreuk betekent op de rechten van de verdediging.

Het feit dat SCHOUTEDEN en VERBELEN en de diverse getuigen eveneens in het kader van de tegen verzoeker gevoerde procedure gehoord werden, verandert hier natuurlijk niets aan, daar niet kan nagegaan worden wat zij in de andere procedures verklaard hebben en dit bijgevolg ook niet kan tegengesproken worden.

7. Vastgesteld dient dan ook dat de procedure voor de Onderzoeksraad die leidde tot de aangevochten beslissing niet verlopen is volgens de regels van behoorlijk bestuur en o.m. een schending inhoudt van de rechten van de verdediging, zodat verzoeker geen eerlijke behandeling van zijn zaak gewaarborgd werd, zoals voorgeschreven door art. 6 E.V.R.M. en art. 14 B.U.P.O.";

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden luidt als volgt :

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem in gestelde strafvervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. (...)";

dat verzoeker stelt dat artikel 6.1. E.V.R.M. ter zake toepasselijk is; dat de verwerende partij dit betwist; dat, gesteld dat artikel 6.1. van het E.V.R.M. ter zake toepasselijk is, er naar Belgisch recht aan is voldaan door de mogelijkheid van een annulatieberoep bij de Raad van State en de mogelijkheid tot vordering van de schorsing van de tenuitvoerlegging;

2.2.2.2. Overwegende dat artikel 14.1. van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten luidt als volgt :

"Allen zijn gelijk voor de rechtbanken en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering, of het vaststellen van zijn rechten en ver-

plichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie.
(...)";

dat, daargelaten de vraag of artikel 14.1. van het B.U.P.O. te dezen van toepassing is, eraan is voldaan door de mogelijkheid van een annulatieberoep in te stellen bij de Raad van State en de mogelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen; dat verzoekers tweede middel niet ernstig is in de mate de schending van de genoemde artikelen 6.1. en 14.1. wordt aangevoerd;

2.2.2.3. Overwegende dat het recht van verdediging in tuchtzaken inhoudt, onder meer, dat het getuigenverhoor plaatsheeft in aanwezigheid van de betrokken ambtenaar, die de getuigen moet kunnen tegenspreken, bijvoorbeeld door hen vragen te stellen; dat het feit dat Eerste Wachtmeester SCHOUTEDEN en Wachtmeester VERBELEN, alsmede een aantal getuigen in een zogenaamde "parallelle" procedure door de onderzoeksraad werden gehoord in afwezigheid van verzoeker en zijn verdedigers, ter zake niet dienend is; dat het tegensprekelijk karakter van de debatten hierdoor niet werd geschonden; dat tijdens de hoorzitting van de onderzoeksraad van 16 maart 1995 de opgeroepen getuigen, waaronder Eerste Wachtmeester SCHOUTEDEN en Wachtmeester VERBELEN, gehoord werden in aanwezigheid van verzoeker en zijn verdedigers; dat hun getuigenis aan het proces-verbaal van de hoorzitting werd toegevoegd; dat op de vraag van de voorzitter of de verdediging wenst dat er nog getuigen worden opgeroepen, de verdediging ontkennend antwoordt; dat verzoeker op 29 maart 1995 zonder voorbehoud kennis heeft genomen van het proces-verbaal van de hoorzitting van 16 maart 1995; dat tijdens de hoorzitting van 6 april 1995 de verdediging door de voorzitter uitgenodigd werd haar verweermiddelen naar voor te brengen; dat de verdediging hierop haar "besluiten" heeft neergelegd die aan het pro-

ces-verbaal van de hoorzitting werden toegevoegd; dat in deze besluiten "wat betreft het verloop van de procedure" een argumentatie wordt ontwikkeld die identiek is aan deze van het tweede middel in het verzoekschrift tot schorsing; dat de onderzoeksraad in zijn advies van 6 april 1995 deze argumentatie van verzoeker heeft verworpen met de vaststelling dat verzoeker "alle getuigen kon verhoren welke hij nuttig achtte" en dat "hij aanwezig was en derhalve kennis heeft genomen van alle verklaringen die in zijn zaak werden gehoord"; dat de onderzoeksraad hieraan heeft toegevoegd dat de raad zich "bij de beoordeling van de huidige zaak, enkel baseert op de stukken aanwezig in huidige procedure zodat er geen sprake is van "in overweging nemen van feiten" die aan 1WM VAN DEN BERGH onbekend gebleven zijn"; dat verzoeker niet aantoont dat de onderzoeksraad bij zijn advies zou rekening hebben gehouden met gegevens geput uit getuigenverklaringen in andere procedures, waarbij verzoeker niet aanwezig was; dat hij derhalve ten onrechte stelt dat het tegensprekelijk karakter van de procedure voor de onderzoeksraad en de rechten van de verdediging werden geschonden; dat ook dit onderdeel van verzoekers tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat, aangezien niet voldaan is aan de eerste, cumulatieve voorwaarde vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven mei 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **G. BAETEMAN.**